

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Clypevs Theologiæ Thomisticæ

Continens Tractatus de attributis, de visione Beatifica, de scientia Dei, ac
de ejus voluntate, & Providentia

Gonet, Jean-Baptiste

Parisiis, 1669

§. VI. Aliæ objectiones solvuntur,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77232)

ex conditione ab intrinseco & ex natura rei repugnante; sed solum ab extrinseco, & ex aliqua suppositione accidentali, non debet censeri imprudens, & ridiculum, sed prudentissimum, & summam venerationem dignum; praesertim, quia (ut supra annotavimus) ad universalem provisionem pertinet, velle & decernere plura sub conditione, quae tamen absolute non vult exequi, ob rationes occultas suae providentiae. Quare Adversariorum instantiae, vires tantum habent ab angusta & demissa cogitatione nostra, quam Deum ut particulare agens concipimus, more aliorum quae nobis familiaria sunt, & aegre possumus asurgere ad universalissimi gubernatoris providentiam, nullo sine cohibita, ad quam pertinet plures defectus tum physicos tum morales in hoc universo permittere; & non solum diversa, sed etiam contraria ordinare, ut supra ex Ecclesiaste retulimus.

§. VI.

Aliae objectiones solvuntur.

49. **C**ontra decreta conditionata, supra à nobis *Disp. 67* *cap. 4* statuta, arguit Vazquez in hunc modum. Omne decretum divinae voluntatis, infert & causat aliquam mutationem physicam, & realem in creatura; quia ex illo resultat in Deo ratio rationis de novo, quae cum non possit advenire per mutationem Dei, advenire debet per mutationem creaturae: Sed decreta conditionata quorum conditio nunquam ponetur, nullam possunt inferre, & causare mutationem in creatura, defectu conditionis quae nunquam purificabitur: Ergo illa sunt impossibilia in Deo.

50. Hoc argumentum apud Vazquem palmarium est, & in hoc certamine veluti Achylleum, eoque putat Thomistis terrorem incutere, & impossibilitatem decretorum conditionatorum in Deo, efficaciter demonstrare. Verum illud potest quidem terrere Novitios & Tyrones, non tamen Magistros & Veteranos: ut enim rectè notavit Suarez libro 2. de scientia conditionatorum, ille *Cap. 7.* *num. 10.* discursus nihil omnino probat, & non solum non demonstrat, sed nec probabiliter quidem suadet quod intendit. Unde etiam Granado, Arrubal, & alij ejusdem familiae, illud argumentum tanquam inefficax rejiciunt: nec immeritò, etenim principium assumptum in Majori, voluntarium est, & manifestè falsum, etiam in sententia defendentium scientiam mediam: ipsi enim fateantur, quòd Deus decrevit concurrere cum voluntate creatà ad actus liberos, concursu generali indifferenti, si ipsa videlicet voluerit influere; & tamen hoc decretum, nullam in ea ponit mutationem realem & physicam; cum Deus habeat hoc decretum (in eorum sententia) etiam respectu eorum qui nihil operantur, in quibus tamen per illud nulla fit realis mutatio. Quamvis ergo decreta absoluta ex parte subjecti, & conditionata ex parte objecti, quae in Deo ponimus, & à quibus certam futurorum conditionatorum veritatem & notitiam volumus derivari, nullam inferant realem & physicam mutationem in creatura, defectu conditionis quae nunquam purificabitur, inde tamen non licet inferre, ea esse impossibilia. Unde

51. Ad argumentum respondeo primò, non semper requiri in objecto realem & physicam mutationem, ut terminet liberum decretum, sed moralem sufficere; ut constat, si ab aeterno Deus de-

cerneret dispensare cum aliquo, in voti obligatione: tunc enim decretum liberum, solum induceret in objecto mutationem moralem. Patet etiam in decreto purè remissivo culpa, quam remitti posse absque physica peccatoris mutatione, multorum sententia est. Idem dicendum est in proposito, nimirum non esse necessarium quòd decreta conditionata, quae in Deo admittimus, inferant mutationem realem & physicam in creatura, pro aliqua differentia temporis, sed sufficere quòd causent in objecto mutationem extrinsecam & objectivam, illud transferendo à statu purè possibilitatis, ad statum futuritionis conditionatae, & ordinando illud ad existentiam sub conditione habendam, à qua omnino abstrahunt, quae purè possibilia sunt.

Respondeo secundo cum Alvarez libro 1. resolutionum cap. 4. num. 10. & de auxilijs disp. 7. num. 32. quòd quando decretum est absolutum, tunc debet inducere in creatura mutationem realem & physicam absolutam; quando autem est conditionatum, non debet inducere mutationem realem absolute, sed solum sub conditione: id est sufficit quòd ex vi illius decreti, realiter mutaretur creatura, si conditio impleteretur. Et haec mutatio conditionata, est sufficiens, ut divina voluntas aliter comparatur ad creaturas, post illud decretum, quam ante: unde in tali mutatione conditionata fundatur respectus rationis, quem intellectus noster concipit advenire Deo, ratione talis decreti.

§. VII.

Aliud Adversariorum argumentum diluitur.

Objiciunt tertio Adversarij: Actui voluntatis existenti in Deo, correspondere debet proprium voluntatis objectum praesens, saltem in esse objectivo: At decreto conditionato, non assignatur praesens voluntatis objectum: Ergo illud non est actu in Deo. Major patet; Minor probatur. Objectum voluntatis est bonum: At objectum sub conditione futurum, non est actu bonum, cum non sit actu existens; Ergo nequit esse actu objectum voluntatis divinae.

Confirmatur & magis illustratur haec ratio, isto exemplo. Objectum quod actu coloratum non est, sed esset coloratum sub aliqua conditione, terminare nequit actum potentiae visivae existentem de facto; sed solum terminaret illum, si poneretur conditio: Ergo similiter objectum quod actu non est bonum, sed esset sub aliqua conditione, terminare nequit actum voluntatis qui de facto sit, sed solum terminaret illum, si conditio poneretur. Consequentia patet: sicut enim objectum visus est coloratum, ita objectum voluntatis est bonum.

Ad objectionem respondeo negando Minorem, ad cujus probationem, distinguo Majorem. Objectum voluntatis est bonum, bonitate praesenti, aut futura; sive absolute, sive conditionate, concedo Majorem. Est bonum bonitate praesenti praesens, nego Majorem; & concessa Minori, nego Consequentiam: quia bonitas futura sub conditione, est sufficiens ad terminandum actum voluntatis praesentem, ut constat in decreto absoluto, quod de facto existit, quamvis illius objecti bonitas de facto non existat, sed extitura sit. Unde

Ad confirmationem, concessa Antecedenti, nego Consequentiam, & paritatem: objectum enim